

○.....○

WIM EN TOOTJE

door
JO BRANS.

○.....○

't Was onder handwerkles, toen Beppie Meinen vroeg: „kom je Zondag bij mij spelen To, dan ben ik jarig, 'k mag meisjes-vragen van Moeder, — Nettie en Lousje komen ook!” „Zondag bij jou komen, o zeg wat prettig! 'k Zal 't Moeder vragen, 'k denk wel dat het mag. O 'k vind het gewoon dol Bep!” „Tootje Bronner, heb je niets te doen?” vroeg juffrouw Reeks, de handwerk-onderwijzeres, „of kan je niet verder met je werk?” „Jawel juffrouw,” antwoordde Tootje verschrikt en begon weer ijverig aan haar merklapje te werken. „Dan niet zoo babbelen meisjes”, zei juffrouw Rees met den vinger dreigend. Even was 't stil en werkten Beppie en Tootje door. Toen begon Beppie weer: „we krijgen limonade en chocoladeschuimpjes, — je weet wel, die lange, — omdat ik daar zoo van houd, zegt Moeder. Lekker hé?” „Ja die vind ik juist ook zoo fijn zeg. En dan gaan we zeker met je poppenkamer spelen en Rob's spoortrein op rails, mogen we dien ook zien, terwijl hij rijdt?” „Ja, 'k zal 't aan Rob vragen, hoor!” Beppie en Tootje bleven druk praten over de aanstaande kindervisite, totdat juffrouw Rees weer tusschen beiden kwam: „Tootje Bronner, je maakt me nieuwsgierig kindje, waar heb je het toch zoo druk over, kom nu maar eens een poosje bij mij zitten, hier op de eerste bank is nog een plaats open voor je, als je dan weer wat te vertellen hebt, moet je 't mij eens zeggen!” zeide juffrouw Rees, trachtend streng te kijken, 't geen haar niet al te best gelukte, toen ze Tootjes verlegen gezichtje zag. „Wat hadden ze toch, Beppie en Tootje, ze waren anders zoo gemakkelijk onder de les,” dacht juffrouw Rees, „van middag was er evenwel niets met hen te beginnen, telkens maar verbieden.”

Tootje pakte haar handwerk-zaakjes bijéén en kwam met een bedremmeld gezichtje en een rood kleurtje op de wangen

naar de voorste bank. Ze werkte nu vlijtig door en keek telkens tersluiks eens naar de juffrouw. „Of de juffrouw nog

boos was?" Dat zou Tootje naar vinden, want ze hield van juffrouw Rees. Hadden ze maar niet zoo gepraat en was Bep maar om vier uur over haar verjaardag-feestje begonnen." Wèèr keek Tootje naar de juffrouw en toevallig keek de juffrouw juist ook naar Tootje, een glimlach kwam over haar gezicht, om Tootjes schuchteren blik. En Tootje dacht: „gelukkig, de juffrouw is niet boos meer, want ze lachte tegen me!" Om vier uur, toen de les was afgelopen en de meisjes weg zouden gaan, zei juffrouw Rees tegen Tootje en Beppie: „nù maar verder babbelen meisjes!" „'k Ben Zondag jarig, juffrouw," vertelde Beppie toen. „En ik mag bij haar komen spelen;" legde Tootje verder uit. „O nu begrijp ik, waar

jullie 't zoo druk over hadden, heerlijk hé, zoo'n prettigen dag in 't vooruitzicht!" zei juffrouw Rees en knikte het tweetal toe. Ze verlieten de klasse weer druk pratende, maar met een blij gevoel, omdat de juffrouw zoo vriendelijk was.

Tootje had het Moeder gevraagd en Moeder was ook heel blij met Tootje om de uitnodiging bij Beppie. „'t Was nu Dinsdag, dus nog vier dagen dan was 't Zondag, nog vijf keer slapen," rekende Tootje uit. 't Was iets heel prettigs om bij Beppie te gaan spelen, want Beppie had zulk mooi speelgoed en zulke aardige poppen; niet dat Tootje niet van haar eigen poppen hield, o nee, ze zou ze niet willen ruilen, vooral niet Jacky, haar nikkerpop, zelfs niet voor Beppie's mooiste pop Amelietje, die een licht-blauw zijden jurkje droeg. Tootje zat in de serre en keek naar haar eigen speelgoed. 't Was lang niet allemaal mooi meer en 't ging ook dikwijls kapot. Dat deed Tootje zelf niet, — daar was ze te groot voor — 't waren de zusjes Elsje en Pop, die gingen er niet al te voorzichtig mee om en ook Broer begon er al met zijn kleine vingertjes aan te komen. Daarom was het een feest voor Tootje eens te gaan spelen met allemaal mooi speelgoed, zoals Bep had. Tootje wilde juist Fransche woordjes gaan leeren, maar werd ineens gewaar, dat Broer haar pop Jacky te pakken had. Ze ging hem achterna, om Jacky in veiligheid te brengen, maar 't was al te laat. Broer wilde juist het stoepje van de serre afstappen, dat was een groote hindernis voor hem want hij stond nog niet zoo heel vast op zijn beentjes, maar in zijn haast verloor hij 't evenwicht en rolde in het zand met Jacky half onder zich. Tootje hielp broer gauw overeind en haalde Jacky te voorschijn met een gebroken been. Tootje was even boos, heel even maar, want toen ze Broer's verschrikt onschuldig gezichtje zag begreep ze, dat hij zich geen schuld bewust was. Broer moest nog leeren zijn handjes thuis te houden. „Broer *màg* niet aan Jacky komen, Broer moet met Teddy-beer spelen!" vermaande Tootje. „Zal broer niet meer aan Jacky komen?" vroeg Tootje en pakte hem in haar armen. „Niet meer aan komen!" beloofde broer gedwee

en stak Tootje zijn mondje toe, met een kusje om vergeving vragend en Tootje pakte den kleinen jongen stevig. 't Was ook zoo'n schat, die Broer met zijn blonde krullen, al was hij soms wel eens een beetje stout, vond Tootje en zuchtte, want nu was Jacky weer kapot. Zoo gebeurde het telkens met Tootje's speelgoed. 's Avonds na 't eten probeerde vader 't poppenbeen te maken en met wat geduld gelukte het heusch. Tootje was blij dat Jacky weer gemaakt was en ging tevreden naar bed, ofschoon weer een van haar poppenkinderen geschonden was.

Toen Tootje den volgenden middag uit school kwam, had ze hoofdpijn en Moeder vond ook dat ze bleek zag. 't Eten smaakte haar niet, zelfs wilde ze niet een beetje appelmoes, waar ze anders zoo dol op was. Moeder bracht haar dadelijk na 't eten naar bed. Tootje rilde, ofschoon het toch lekker warm weer was. Toen ze een poos in bed lag, kreeg ze een vuurroode kleur en werd de hoofdpijn nog erger. Moeder legde koude compressen op haar voorhoofd: dat verlichtte even de hoofdpijn. Tootje had koorts en begon te hoesten. Den volgenden morgen moest de dokter komen, want Tootje was nog even ziek en had een woeligen nacht achter den rug met een telkens onderbroken onrustigen slaap. In 't witte ledikantje lag Tootje met half gesloten oogen, om de hevige hoofdpijn. De koorts was nu iets minder dan den vorigen avond. „Gek om nu niet op te staan,” dacht Tootje, „ze was haast nooit ziek, zelden verzuimde ze op school, vergeleken bij Bep, die vooral 's winters dikwijls thuis bleef.” Tootje luisterde nu naar de geluiden die van beneden af tot haar doordrongen. „Nu aten ze havermout beneden, je hoorde 't geklikklak der lepels op de borden en dan een doordringend getik op een bord: „Broer die zijn bordje leeg had en zijn vragen om nòg wat meestal begeleidde met dat signaal,” dacht Tootje en glimlachte even. Kort daarop hoorde ze de voordeur dichtslaan, „dat was natuurlijk Wim, die naar school ging, dus was 't nu tien minuten over half negen, dan gingen ze altijd samen 't huis uit.” Even later viel Tootje in een

onrustigen slaap. Toen Moeder kwam kijken, was zij weer wakker en zeide: „Moeder 'k voel me zoo naar, als ik toch maar gauw weer beter wordt, want verbeeldt U, dat ik Zondag eens thuis moest blijven, dat zou toch vreeselijk jammer zijn!” „Natuurlijk zou het een groote teleurstelling voor je zijn kindje, maar niemand kan er iets aan doen, als je ziek bent, 'tis God, die zulke dingen oplegt en daarom moet je probeeren er toch vroolijk bij te blijven, dan zullen Vader en Moeder en broertjes en zusjes probeeren den Zondag toch zoo prettig mogelijk voor je te maken. 't Is nu echter pas Woensdag Tootje, wie weet, misschien ben je morgen weer een massa beter en kan je Zondag wel uit. Ik zou de hoop nog maar niet opgeven, in géén geval er over tobben kindje, als 't zoover is, zullen we wel wèèr zien! Zal ik 't compres nog eens vernieuwen?” en Moeder legde weer een heerlijk koud compres op haar gloeiend voorhoofdje. In den loop van den morgen kwam de dokter en vond dat Tootje erg kou-gevat had, ze moest maar goed onder de dekens blijven en kreeg een drankje. Na 't doktersbezoek sliep ze weer een poos, maar 's middags hield de erger wordende hoofdpijn haar wakker. Moeder kwam nu met wat naaiwerk bij haar zitten aan het tafeltje voor 't raam. En Broer, die Moeder niet alleen beneden durfde laten, — want Antje had het te druk om op hem te letten — mocht in een hoekje met zijn blokken-doos spelen, nadat hij eerst, op zijn teenen staande bij Tootje's ledikant haar een kusje had gegeven. 't Was nu heel stil in huis, want de tweelingen Elsjie en Pop gingen op de bewaarschool en Vader was naar zijn kantoor. Dat duurde zoo tot vier uur, toen kwam Wim al gauw thuis. Je hoorde hem regelrecht naar de huiskamer loopen en toen hij Moeder daar niet vond, kwam hij naar boven hollen en Tootjes kamer binnen: „Dag Moeder, zit U hier, — mag ik met Frits mee gaan spelen, op 't veld achter de kazerne? Zegt U maar ja, — ik zal op tijd thuis zijn voor 't eten,” zeide Wim overredend, geheel vervuld van eigen genoegen. Nu pas zag hij Tootjes koortsig verdrietig gezichtje en zei haastig: „Wel Tobias, hoe gaat het, nog erge hoofdpijn? O ja dat is waar

ook, je moet de groeten hebben van Bep en ze hoopt dat je gauw beter zult zijn. Mag ik gaan Moeder?" vroeg Wim weer ongeduldig. „Ja Wim, ga maar, — tot vijf uur nietwaar?" „Ja Moeder, da-ag!" riep Wim en liep haastig naar de deur, maar keerde meteen weer om, „hier To, ik heb nog een briefje voor je van Bep," zei hij en gaf Tootje het briefje en ging toen fluitende de trap af. Tootje las 't briefje en werd er wat door opgevroot, want Bep vertelde dat ze 's morgens zoo'n plezier hadden gehad, om een meisje dat met den krijtborstel was ingewreven door één der grootere meisjes, zelf moest 't meisje er ook zoo om lachen, maar toen de juffrouw 't merkte was de pret gauw uit, want ze mochten immers niet met den krijtborstel spelen! Tegen etenstijd liet Moeder Tootje nog eens wat bessensap drinken en ging toen naar beneden; Tootje probeerde weer wat te slapen.

't Was over half acht 's avonds. Wim zat aan tafel, gebogen over „Twee echte jongens."

Hij had zijn vingers in de ooren gestopt om maar niet afgeleid te worden. Moeder kwam binnen, de kleintjes waren naar bed „gebracht" en Moeder ging voor thee zorgen. „Wim," zei Moeder even later, „zou je nu niet eens een poos naar Tootje willen gaan, ze heeft al telkens gevraagd, wanneer je toch bij haar kwam, van middag ben je er maar een paar minuten geweest." „Och ja, Moeder, 'k zal wel gaan, maar laat me nu even dit hoofdstuk uitlezen, 't is zoo mooi!" antwoordde Wim wat ongeduldig. Moeder zei niets meer, Wim las door en vergat alles door zijn lectuur. De klok sloeg acht uur en nog las Wim, maar toen zei Moeder: „nu uitscheiden Wim, 't is bedtijd hoor!" Wim schrok op. „Bedtijd Moeder, wat is die avond omgevlogen, maar 'k zou immers naar To gaan!" bedacht hij in eens. „Ja je kunt wel even gaan kijken, maar waarschijnlijk slaapt ze nu, je hebt zoo lang gewacht," zei Moeder licht verwijtend. Wim ging naar boven, deed heel voorzichtig om geen leven te maken de deur van Tootjes kamer open en zag dat ze sliep. Hé, dat is

jammer, 'k ben te laat," dacht Wim en sloot weer zacht de deur. „Ze sliep!" zei Wim tegen Moeder, toen hij weer binnen kwam. „Dat dacht ik wel, had wat eerder opgehouden met lezen vent, dan hadt je Zus een plezier gedaan!" zei Moeder. Wim had het land dat hij niet naar boven was gegaan, toen Moeder 't vroeg. 't Was nu eenmaal gebeurd, maar hij behield een ontevreden gevoel over zichzelf en nam zich voor, zich den volgenden Middag aan Tootje te wijden. „Nacht Moeder, morgenmiddag zal ik bij To blijven!" beloofde hij, gaf Moeder een nachtkus en ging naar bed.

Den volgenden middag vier uur, toen de school op 't Julianaplein uit ging, kwam een stroom vroolijke, druk-pratende jongens en meisjes uit de breede hoofddeur. Onder de alleraatsten die er uit kwamen behoorden Wim met twee vriendjes. Ze waren in druk gesprek, want ze hadden strafwerk gekregen. „De derde les uit het vertaalboekje, zei meneer, is 't niet?" vroeg Frits. „Even kijken of 't veel is!" zei Wim en bleef staan, haalde zijn boek uit zijn tasch en zocht de derde les op. De twee andere jongens keken over zijn schouder mee. „Hier begint het," zei Wim en wees met z'n vinger aan, sloeg een blad om en toen zagen ze met schrik, dat de derde les haast twee bladzijden lang was. „'k Weet me gewoon geen raad, hoe dat klaar te krijgen, want mijn Zuster gaat vanavond uit, anders kon zij me wel helpen," zuchtte Theo, een dikke blonde jongen. „Weet je wat, jongens, ga even met me mee naar huis, dan maken we met z'n drieën de vertaling, dat gaat veel gauwer en dan gaan we nog wat spelen bij ons in den tuin!" stelde hij voor. „Of 't gauwer gaat weet ik niet zeker, maar als we vlug doorwerken kunnen we nog een poos spelen bij je!" „'k Zou liever dadelijk gaan spelen en van avond die lamme vertaling maken!" bromde Frits. „Nee, nee hoor!" kwam Theo tusschenbeiden, „éerst de vertaling, anders zit ik er den heelen avond over te zwoegen. Jullie kennen dat allemaal veel beter, meneer had mij eigenlijk de helft op moeten geven!" vond hij. „En jij hebt nog wel 't meeste kabaal gemaakt, houdt je mond maar ventje, want

ik vind dat je eigenlijk nog een stukje méér verdiende dan wij, — wij hebben maar even mee gelachen,” zei Frits. „Maar als *jij* lacht, maak je leven voor tien,” zei Theo nijdig. „Flauwe jongens, begin nu niet te kibbelen, we hebben *toch* alle drie evenveel strafwerk en kunnen er geen stukje af of bijdoen, al wil je nog zoo graag!” zei Wim toen en daarna lachten ze allemaal.

Ze waren nu bij Theo's huis gekomen en gingen dadelijk mee naar 't kamertje van Theo. „Ziezoo jongens, laten we nu gauw beginnen,” zei Theo, „ik zal wel opschrijven en hier is de dictionaire; als we 't geen van drieën weten zoek jij op, hé Wim en Frits dicteert, wat ik op moet schrijven.” „Theetje is er wel achter, — *wij* mogen 't zaakje zoowat opknappen Wim,” meesmulde Frits, maar hij begon toch op te lezen en Wim zocht telkens op, als ze een woord niet wisten. Ze werkten met grooten ijver en haast. Na een half uurtje waren ze klaar en met een zucht van verlichting sloot Theo het boek en de dictionaire. Wim nam 't schrift met de vertaling mee om 't 's avonds over te schrijven, Frits zou het den volgenden morgen voor schooltijd even doen. Toen gingen ze gauw naar buiten en konden naar hartelust spelen in den heerlijken grooten tuin van Theo's ouders. Eerst oefenden ze zich een tijd in 't stelten lopen, maar al gauw verveelde het hen en gingen ze cricketspelen. Ze gingen zoo op in het spel, dat ze geheel den tijd vergaten, tot Wim plotseling schrok, want hij hoorde een naburigè torenklok vijf uur slaan. Jongens 'k moet weg, dadelijk hoor, want als ik met 't eten niet thuis ben zit er wat op voor me, ga je mee Frits. „Ja 'k ga mee, want 'k moet ook maken dat ik thuis kom, dag Theo.” riep Frits en ging met Wim mee. De jongens zetten den pas er in en bij den Westersingel, toen Frits den anderen kant uit ging, liep Wim op een drafje naar huis. Hijgende stond hij eindelijk op de stoep en belde. Antje deed open.

„Ben ik te laat?” vroeg Wim.

„'t Scheelt niet veel hoor, 'k heb net het eten binnengebracht,” zei Antje.

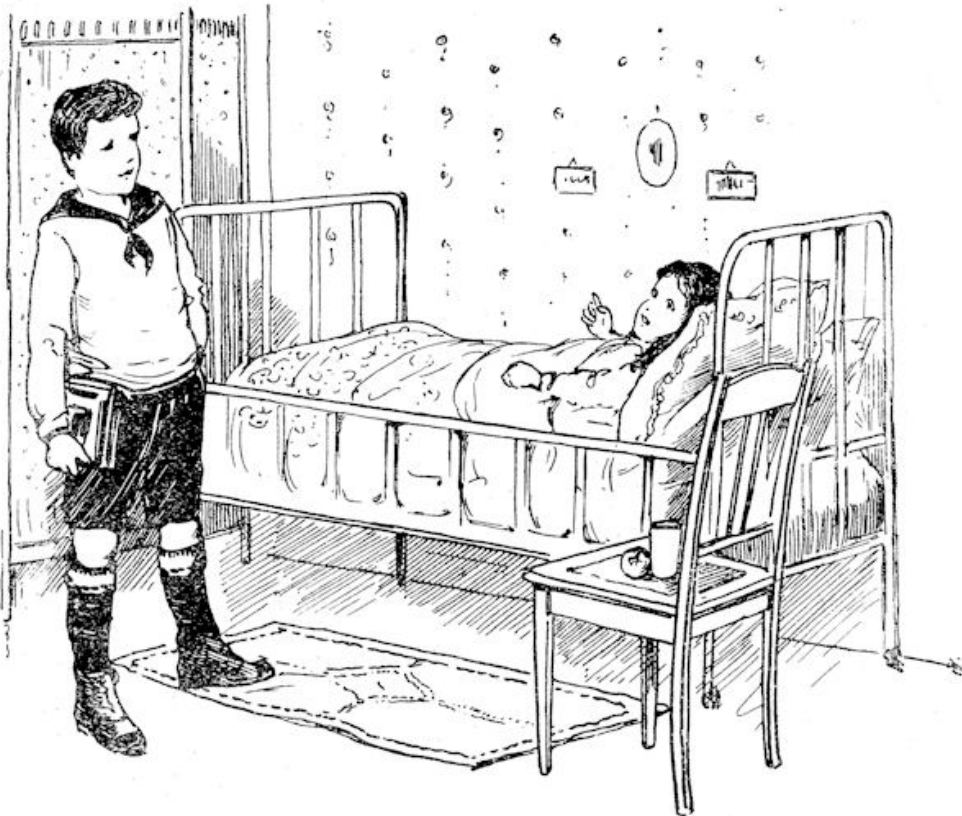
Wim ging naar binnen en was nog juist op tijd.

„Waar ben je zoo lang gebleven Wim?” vroeg Moeder, „To heeft al van vier uur af naar je uitgekeken, maar er kwam geen Wim; je hebt het toch gezegd gisteravond.”

„Glad vergeten, Moeder, 't spijt me, wat ben ik toch dom, ik ben bij Theo Verleur geweest en heb niet meer om To gedacht!” bekende Wim berouwvol, maar er was ook nu niets meer aan te doen.

Tootje was weer zonder koorts en daardoor veel beter, maar ze hoestte nog zóó, dat dokter gezegd had dat er geen sprake van kon zijn dat ze Zondag uit mocht. Een groote teleurstelling bleef het, maar Tootje zeurde er niet over en nam het zoo goed mogelijk op. Moeder was daar heel blij om.

Voor Wim na 't eten aan zijn werk begon ging hij even naar Tootje. Ze had nu meer te vertellen dan gister, want de hoofdpijn was over.

„Zoo stoute jongen, moeder zei dat je om vier uur bij me

zou komen en je hebt het niet gedaan!" riep Tootje toen Wim binnen kwam.

Wim lachte wat verlegen. „Vergeten To!" zei hij beschaamd.

„Mooi hoor!" zei Tootje verwijtend.

„Nu To, ik zal Zondagmiddag in elk geval bij je blijven, dan zullen we prettig samen spelen, als je beter bent," probeerde Wim goed te maken.

„Dat is best, maar — dan moet je 't ook doen, hoor!" zei Tootje lachende. Toen ging Wim zijn huiswerk maken.

Zaterdagavond kwam Wim met zijn boekentasch onder den arm de trap af en wilde juist de huiskamer ingaan toen er gebeld werd. Wim deed open. 't Was een dienstmeisje met een briefje van Beppie's Moeder. Wim ging het aan Moeder brengen. Moeder las het, even verwonderd, want 't briefje bevatte de verwachte uitnodiging voor Tootje, maar ook een onverwachte voor Wim, om met Rob — Bep's broertje — te komen spelen.

„Nu Wim," zei Moeder, „dat is een buitenkansje voor je, Beppie's Moeder vraagt niet alleen Tootje maar jou ook, voor Rob. Jammer genoeg kan Tootje niet gaan, maar jij hebt zeker wel zin, hé?"

„Zin, nou, òf ik zin heb, Moeder, echt leuk om bij Rob te gaan spelen."

„Ga dan maar tegen 't meisje zeggen dat jij graag zult komen morgen, maar dat Tootje niet kan."

Wim ging naar de deur, maar keerde plotseling weerom. „Moeder ik kan *niet* naar Rob gaan, want ik *beloofde* Tootje bij haar te blijven Zondagmiddag, bijna vergat ik dat weer!" zei Wim.

„En spijt het je niet Wim, dat je 't niet heelemaal vergat?" vroeg Moeder zacht. Even was 't stil. Toen zei Wim met nadruk: „nee Moeder, 'k ben blij dat ik 't nu eens niet vergat, ik ga niet naar Rob."

„Flink zoo jongen!" zei Moeder en knikte goedkeurend tegen Wim, blij dat hij bereid was een pleziertje op te offeren voor zijn zusje.

Dus kreeg 't meisje de boodschap mee dat ze geen van beiden zouden komen.

Als een kaboutertje ingepakt, met een cape om en de kap op, kwam Tootje Zondagmiddag voor 't eerst weer in de huiskamer. Ze was weer beter, maar moest nog erg oppassen voor tocht, omdat ze nog hoestte. Moeder nam haar de cape af en allen waren blij Tootje's opgewekt gezichtje weer in den kring te zien. Wim kwam met een overdreven buiging voor haar staan en zei: „freuletje, 'k ben geheel tot uw dienst, wat zullen we gaan uitvoeren?”

„Eerst even rustig-zittende spelen, Wim,” zei Moeder.

„Dan zullen we gaan dammen, hé?” Wim kreeg 't damspel en ze begonnen te spelen. Telkens verloor Wim het, tot groot plezier van Tootje, want gewoonlijk was 't juist andersom. Eindelijk, 't vierde spel, won Wim. Toen gingen ze quartetten met Vader en Moeder en daarna kreeg Tootje haar eigen thee-serviesje en Moeder gaf echte thee en suiker en melk er bij en kwamen Wim, de zusjes en Broer allen een kopje thee bij haar drinken. Juist had ze de leuke kleine kopjes volgeschonken, toen Antje een pakje voor haar binnenbracht. Haastig maakte Tootje het open: 't was een trommelje met chocolade-schuimpjes van Beppie's Moeder. „O, wat fijn!” riepen de kleintjes en Broer keek met glinsterende oogjes naar het trommeltje. Er was een briefje bij, Tootje las.

„O Wim, 't is ook voor jou, omdat je niet kon komen, ik wist niet, dat je gevraagd werd; waarom ging je niet?” vroeg Tootje verwonderd.

„'k Beloofde immers bij je te blijven!” zei Wim wat verlegen.

„O, Wim, wat lief van je, dat voor mij te doen,” zei Tootje blij en Wim werd beloond door den dankbaren blik waarmee Tootje hem aanzag. Elk kreeg nu een chocola-schuimpje bij zijn kopje thee. Tootje genoot van haar theevisite en de middag was voorbij, vóór zij 't wist, zoo prettig was 't nu tóch geweest.

